

[Alfred Jensen.]

blevet nogen velstand ud af det — tværtimod; den sociale standard forringes, og vi står overfor, at nye og tunge byrder vil blive lagt på befolkningen. Ja, men derved falder jo hele motiveringen for denne politik bort, og så må man give det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ret i det; han skrev i „Politiken“ forleden dag, at dermed tager man værnet mod kommunismen bort, og det vil sige, at der faktisk ikke er nogen basis, nogen baggrund for den politik, der hidtil er ført; den vil ikke forhindre folkene i at vende sig mod den politik, der er herskende i de vesteuropæiske stater — tværtimod; den fremmer folkets rejsning mod en politik, mod økonomiske forhold, der ikke svarer til folkets interesser.

Sandheden om denne Atlantpolitik er jo den enkle, at det var ikke af hensyn til folkets levevilkår, det var ikke af hensyn til de demokratiske friheder her i Vesteuropa, ikke af hensyn til de små landes selvstændighed og heller ikke af hensyn til freden, at man startede denne politik fra Amerikas side. Nej, det var udelukkende af hensyn til den amerikanske imperialisme; det var dens formål, dens interesse, der var sat i højsædet. Og hvad dens interesse går ud på i dag, har vi jo set i Korea, i Kina-spørgsmålet. Den går ikke ud på afspænding — tværtimod; den går ud på yderligere spænding for at forvandle den kolde krig til en varm, en blodig, en ødelæggende krig. Vi har også kunnet se det på udviklingen her i Europa i tiden, siden vi slog ind på Atlantpolitikken. Jeg har allerede nævnt, hvorledes de tyngende byrder på grund af den økonomiske politik, på grund af oprustningen hviler hårdt på befolkningen, og dertil må man så føje de øgede militærbyrder, som følger af forlænget tjenestetid.

Men hvis vi ser på landenes selvstændighed og frihed, er de blevet større, end de har været? Nej, tværtimod, de er blevet begrænset gang på gang, og det forslag til beslutning, vi har til behandling her, er jo et vidnesbyrd herom. Hvad de demokratiske friheder angår, er der jo ikke sket nogen sikring af dem, tværtimod, de begrænses, er blevet begrænset og vil blive begrænset. De mest talende eksempler er vel den måde, hvorpå den franske regering optræder overfor en sammenslutning af verdensfagforeningerne ved simpelthen at forbyde dem at have deres hovedsæde i Paris. På samme måde optræder den overfor Kvindernes demokratiske Verdensforbund og Verdens demokratiske Ungdom, for alle tres vedkommende de største organisationer, der

nogensinde har eksisteret i historien på de pågældende felter. Er det demokrati? Er det frihedsrettighederne, der værnes? Er det ret for Loke såvel som for Thor til at udtale sig? Nej, det er en begrænsning af frihederne, og det var det, vi kommunister forudså, det var det, vi påpegede, da disse lovforanstaltninger blev forelagt her, og vi påviste, at alle disse byrder, alle disse begrænsninger i nationernes og personernes frihed ikke blev pålagt af hensyn til folket her i Vesteuropa, ej heller af hensyn til folket i De Forenede Stater, men af hensyn til en lille klat monopolkapitalister, der havde deres interesse i at undertrykke og udbytte befolkningen ikke alene i andre verdensdele, men også her i Danmark.

Ja, alt dette skulle i og for sig være tilstrækkeligt til, at man var betænkelig ved denne politik, når det viser sig, at det er gået i modsat retning af det, man lovede os. Når så hertil kommer de omstændigheder, hvorunder vi behandler dette forslag, skulle der være tilstrækkelig grund til at vise forsigtighed, tilstrækkelig grund for den danske regering, for danske politikere til at holde sig tilbage overfor et sådant spørgsmål som beslutningen i Bruxelles den 18. og 19. september.

Man ved jo dog, at dette her ikke er noget bidrag til afspænding, man må vide, at det betyder en yderligere spænding, og man må gøre sig klart, at denne spænding, hvis den ikke får luft på anden måde, vil resultere i krig — deri har det ærede medlem hr. Johs. Christiansen ret. Man kan for min skyld gerne stå her på talerstolen og sige, at de demokratiske stater vil ikke begynde nogen krig. Vel, sagde det ærede medlem hr. Kristen Amby, er der personer, der ønsker at starte en krig, men de vil aldrig kunne få tilslutning til et sådant foretagende fra deres parlamenter. Ja, det lyder smukt, men når vi ved, hvilke provokationer, hvilke krumspring der laves for at få krigen sat i gang, ved vi jo godt, at det ikke er folket, men det er dem, der har interesse i krigen, der bestemmer og tilrettelægger det hele. Se på alle de krige, som Amerika har ført igennem årene, se på første og anden verdenskrig, se på, hvilket maskepi der blev lavet bag kulisserne for at føre folket vild, for at føre det ud i krigen — det er givet, at noget sådant også vil blive tilfældet her, hvis denne politik ikke bremses.

Her kommer man altså og forelægger os forslaget til beslutning og stiller det til behandling på et tidspunkt, hvor vi får stukket et manifest ud fra de socialdemokratiske partier her i Skandinavien, som